

РЕШЕНИЕ

№ 393

гр. Плевен, 03.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – *, XI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на първи април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ася Тр. Ширкова

при участието на секретаря ПЕТЯ СТ. И.

като разгледа докладваното от Ася Тр. Ширкова Гражданско дело № 20244430101161 по описа за 2024 година

на основание данните по делото и закона, за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени иски по реда на чл.422,ал.1 от ГПК във вр.с чл.415,ал.1 от ГПК с правно основание чл.240, ал.1 и ал.2 от ЗЗД, чл.79, ал.1 от ЗЗД и чл.86, ал.1 от ЗЗД.

Настоящото гражданско дело е образувано по искова молба от „***“, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр.***, п.к. ***, р-н ***, бул./ул. бул. **** № 51Г, офис 32, Р.Н.Т, като представляващ против Х. П. М. с ЕГН *****, Адрес гр. ***, п.код *****, ул.“*** ***, №4, Бл.7, Вх.Д, Ет.7, Ап.19 с правно основание чл.79 и чл.86 ЗЗД по реда на чл.422 ГПК. Ищецът твърди, че подал заявление по чл.410 ГПК, въз основа на което било образувано ч.гр.д.№6622/2023г по описа на РС -Плевен и издадена заповед за изпълнение на парично задължение произтичащо от договор за кредит № */*****, от 05.12.2022г. за следните суми: главница 400 лева - по чл.1 от Договор за кредит № */*****/05.12.2022г.; лихва 43,88 лева за периода 05.01.2023г. до 24.11.2023г. и законна лихва върху главницата от 25.11.2023г. до изплащането на вземането, както и сумата 25 лева за деловодни разноски и 400 лева адвокатско възнаграждение. Сочи, че заповедта е връчена на Х. П. М. като в срок от връчването му е постъпило писмено възражение от длъжника. На основание чл.415, ал.1 от ГПК и съгласно разпорежданията на съда, за „***“ *** възникнал правен интерес от завеждане на установителен иск за вземанията на дружеството срещу

ответника. Твърди, че паричните ни претенции се основават на подписан индивидуален договор за паричен заем № */***** /05.12.2022г., сключен от разстояние, при условията на ЗПФУР и ЗЕДЕП с падеж 04.01.2023г. между „****“ *** и Х. П. М., във връзка с което е предоставена заемната сума от 400 лева на ответника по банков път. Твърди, че договорът е сключен от разстояние, съобразно изискванията на ЗПФУР след регистрация на потребителя в платформата на „****“ *** и направен избор за вида кредит. Твърди, че от „****“ бил изпратен имейл на посочената от ответника електронна поща, съдържащ целия договор, ведно с преддоговорната информация и придружаващите го декларации като прикачен файл в PDF формат. Сочи, че в текста на имейла било описано, че ако заемополучателят е съгласен със съдържанието на договора, изразява своето съгласие чрез отваряне на хиперлинк в имейла, въвеждане на имейл/потребителско име, парола и попълване на цифрите от получения от ответника СМС, който играе ролята на ел. подпис съгласно уговореното между страните. Сочи, че подписването на договора от страна на длъжника се осъществява чрез въвеждането на СМС, изпратен на попълнения в платформата телефонен номер от заемотателя. Ищецът твърди, че при подписване на договора с въвеждане на изпратения СМС се счита, че договорът е сключен от страна на клиента, а „****“ *** получава в програма си статус на кредита „потвърден“. Предоставено е платежно нареждане за незабавно изплащане на заемната сума. Ищецът сочи, че в първа страница на договора са посочени дължимите суми, а именно :

1. общ размер на кредита: 400.00 лева
2. лихвен процент по кредита: 0.00%
3. годишен процент на разходите: 0.00%
4. лихва: 0.00 лева
5. такса експресно разглеждане: 90.00 лева
6. брой погасителни вноски: 1
7. дата на падеж: 04.01.2023 г
8. обща стойност на плащанията: 490.00 лева
9. срок на кредита: 30 дни

Твърди, че към договора е представен и погасителен план, от който се установява настъпила изискуемост и размер на претенцията. Ищецът твърди, че сумата за експресно разглеждане на кредита е уговорена между страните като твърда сума от 90 лева и се дължи въз основа на желанието на заемополучателя да усвои веднага кредита, а не да изчака до 20 дни за разглеждане на заявлението му, не е уважена в заповедното производство и не се претендира в исковото. Ищецът твърди, че е изпълнил задължението си по договора за кредит според уговореното. Видно от представената справка от системата на „****“ *** за попълнен СМС и платежното нареждане е, че задължението на заемотателя е изпълнено според уговореното, но ответникът

не е извършвал никакви плащания по задължението си след настъпване на падежа на 04.01.2023г. до настоящия момент. Твърди, че до подаване на заявлението същият е бездействал виновно, въпреки многократните телефонни разговори, имейли и съобщения. Твърди, че виновното поведение на длъжника за толкова дълъг период от време е обусловило правния интерес на заемодателя да претендира лихва за забава в общ размер от 43,88 лева - мораторна лихва за периода от 05.01.2023г. до 24.11.2023г., изчислена с помощта на калкулатора на НАП, ведно със законната лихва върху главницата от момента на подаване на заявлението до окончателното ѝ изплащане. В заключение моли съда да постанови решение, с което да признае за установено, че ответникът му дължи **сумата от 400 лева** - главница по договор за кредит № */***** от 05.12.2022г.; **сумата от 43,88 лева** - лихва за забава за периода 05.01.2023 г. до 24.11.2023 г. и **законна лихва** върху главницата от 25.11.2023г. до изплащането на вземането. Претендира разноски.

В едномесечния срок е постъпил писмен отговор, в който ответникът оспорва иска. Твърди, че Договорът за потребителски кредит е нищожен на основание чл.11, ал.1, т.10 вр. чл.22 от ЗПК, тъй като не е налице съществен елемент от неговото съдържание, а именно годишният процент на разходите /ГПР/ по кредита. Твърди, че в договора е уговорена такса, срещу която кредитодателят не предоставя услуга, което съдът приема, че е правно ирелевантно обстоятелство, тъй като такава такса не се претендира. Сочи, че таксата за бързо разглеждане следва да се включи в ГПР, при което размерът му ще стане над законово допустимия. Ответникът твърди, че липсата на някои от съществените реквизити води до недействителност на договора на специалните основания по чл.22 ЗПК, последица от което е връщане само на чистата стойност на кредита, без лихви и други разходи по кредита. Сочи, че не са спазени изискванията на чл.11, ал.1, т.11 ЗПК, съгласно който договорът за потребителски кредит следва да съдържа условията за издължаване, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването. Твърди, че договорът съдържа информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, но в същия не е посочена последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, което нарушава изискванията на чл.11 ЗПК. Ответникът твърди, че съгласно разпоредбата на чл.23 от ЗПК „Когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита”. Сочи, че договорът е нищожен, поради което **ответникът дължи по него връщане само на чистата главница, която е заплатил частично преди подаване на заявлението в заповедното производство.**

В съдебно заседание страните не се явяват и представляват. Подадени са молби за разглеждане на делото в тяхно отсъствие.

Към делото и приложено ч.гр.дело №6622/2023г. по описа на РС Плевен. От представения по делото договор за кредит се установява, че страните са били в облигационни отношения по силата на сключен между тях договор за кредит № OL00071578/05.12.2022г. Видно от същия е, че ищецът е предоставил на ответника в заем сума в размер на 400 лева срещу задължението на ответника да я върне на 04.01.2023г. Страните са уговорили заплащане на такса за експресно разглеждане на искането за кредит в размер на 90 лева, която не се претендира в исковото производство. В договора, страните са уговорили, че кредитът се отпуска за срок от един месец и ответникът следва да го погаси с едно вноса на 04.01.2023г. Видно от договора, страните са уговорили ГПР в размер на 0 % и лихвен процент също 0%. Общата сума дължима по договора за кредит е в размер на 490 лева, като включва главница в размер на 400 лева и такса експресно разглеждане в размер на 90 лева.

Тъй като ищецът претендира главница, но не и договорна лихва, съдът счита, че не следва да се обсъждат доводите на ответника, че съгласно разпоредбата на чл.23 от ЗПК „Когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита” и поради това ответникът дължи по него връщане само на чистата главница.

В доклада по делото, съдът е указал, че в тежест на ответника е да представи доказателства, че е заплатил дължимите по договора суми. Ответникът не е представил доказателства в тази насока и съдът приема, че не е доказано твърдението на в писмения отговор, че **„ответникът дължи по него връщане само на чистата главница, която е заплатил частично преди подаване на заявлението в заповедното производство.“** С оглед на това, съдът приема, че ответникът дължи изцяло претендираната в исковата молба главница в размер на 400 лева.

Ищецът претендира законна лихва върху главницата за периода от 05.01.2023г. до 24.11.2023г. в размер на 43,88 лева. Договорът е изтекъл на 04.01.2023г., когато е била дължима единствената вноса. Съдът приема, че в следващия ден, ответникът е изпаднал в забава поради неизпълнение и дължи законна лихва върху претендираната сума.

При така изложеното, съдът приема, че двата иска са доказани по основание и размер и следва да бъдат уважени, като следва да бъде прието за установено, че ответникът дължи на ищцовото дружество сумата от 443,88 лева, от която главница в размер на 400 лева и лихва за забава в размер на 43,88 лева.

С оглед изхода на делото, на ищеца следва да се присъдят разноски. В писмените бележки ответникът е посочил в случай, че претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение е над минималното такова, определено от

НМРАВ, прави възражение за прекомерност. Тъй като адвокатското възнаграждение е претендирано в минимален размер както за заповедното, така и за обезпечителното и исково производство, то съдът счита, че същото не следва да бъде редуцирано. В исковото производство в размер на 426,20 лева, от които 25 лева държавна такса, 400 лева адвокатско възнаграждение и 1,20 лева такса за преписи. Ответникът дължи на ищцовото дружество и разноски в заповедното производство в размер на 425 лева, от които 400 лева адвокатско възнаграждение и 25 лева държавна такса. В исковото производство се присъждат и разноските по обезпечението и ответникът следва да заплати на ищеца разноски в размер на 483 лева, от които 5 лева държавна такса за издаване на обезпечителната заповед, 78 лева разноски за изпълнителното производство и 400 лева адвокатско възнаграждение.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Х. П. М. с ЕГН ***** Адрес гр. ***, п.код ****, ул.**** ***, №4, Бл.7, Вх.Д, Ет.7, Ап.19, че дължи на „****“ ***, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр.***, п.к. ***, р-н ***, бул./ул. бул. **** № 51Г, офис 32, представлявано от Р.Н.Т, **главница в размер на 400 лева**, ведно със законната лихва считано от 24.11.2023г. до окончателното изплащане, за която сума е издадена заповед за изпълнение № 3650/2023г по ч.гр.дело №6622/2023г. по описа на РС Плевен.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Х. П. М. с ЕГН ***** Адрес гр. ***, п.код ****, ул.**** ***, №4, Бл.7, Вх.Д, Ет.7, Ап.19, че дължи на „****“ ***, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр.***, п.к. ***, р-н ***, бул./ул. бул. **** № 51Г, офис 32, представлявано от Р.Н.Т, **законна лихва в размер на 43,88 лева за период 05.01.2023г. – 24.11.2023г.**, за която сума е издадена заповед за изпълнение №3650/2023г по ч.гр.дело №6622/2023г. по описа на РС Плевен.

ОСЪЖДА Х. П. М. с ЕГН ***** Адрес гр. ***, п.код ****, ул.**** ***, №4, Бл.7, Вх.Д, Ет.7, Ап.19, **ДА ЗАПЛАТИ** на „****“ ***, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: гр.***, п.к. ***, р-н ***, бул./ул. бул. **** № 51Г, офис 32, представлявано от Р.Н.Т, разноски в исковото производство в размер на 426,20 лева, в заповедното в размер на 425 лева и в обезпечителното 483 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Плевенския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните

Съдия при Районен съд – Плевен: _____